Настуня сиділа на кухні одна. Скоро Новий рік, а їй проте нітрохи не весело. Тато у своїх важливих справах поїхав аж на Кавказ, мама захворіла. Учора вона ходила удвох з Настунею по ялинкові іграшки й, видно, простудилася. Що ж це буде за свято?! А дідусь-лісовичок з учорашніх покупок стоїть на підвіконні і знай поблискує зеленою бородою, ще й підморгує.

— Не моргай. Ти не справжній, ти скляний,— прошепотіла Настуня. Дідусь-лісовичок нахмурився. "Начеб образився?" — здивувалася мала. А що вона не любила, аби хто-небудь гнівався, то мовила:

— Я не хотіла тебе скривдити. Я просто не чула, щоб справжні лісовики продавалися в магазині іграшок.

І тут, уявіть собі, лісовичок заговорив.

— Ти даремно журишся.

— Зовсім не даремно. У мене, мабуть, не буде новорічного свята...

— Но-но, не кисни! Все можна легко поправити: якщо свято не хоче приходити, треба зробити його самій!

— Свято? Зробити? — не повірила Настуня, але лісовик вів далі:

— Найперше потурбуйся про маму. їй треба лежати. А ще напувай її чаєм з ось цієї чашки,— він показав на блакитну чашку на столі, і золота іскорка з чарівної палички впала прямісінько туди.

— Пам’ятай тільки, що чай ти повинна готувати сама,— казав лісовичок.— А ще...

Він ураз замовк, бо двері прочинилися і до кухні увійшла мама.

— Ти, Настуню, певно, голодна? — спитала вона.

Дівчинка хотіла було попросити, щоб мама налила молока, але згадала, що їй тільки-но говорив лісовичок.

— Ні-ні, мамочко,— сполошилася вона.— Ти лягай, тобі треба одужувати, а я все сама візьму.

І вона зачерпнула собі молока. "А чай? Як бути з чаєм?" — подумала Настя, адже заварювати чай їй ніколи не доводилося. Але чарівна іскорка впала в чашку,— мабуть, уся сила в ній, а отже, і в чаї з цієї чашки.

Дівчинка поставила на вогонь чайник з водою, знайшла в шафі липовий цвіт, бузину — те, що мама заварювала їй при простуді. Потім у настояний на зіллі чай вона додала малину — все точнісінько, як робить мама! — і в блакитній чашці понесла його хворій матері.

Мама здивувалась, але й повеселіла. "Справді чай допомагає",— подумала Настя. Шкода, що лісовичок не встиг розказати, що вона мала б зробити ще. Дівчинка вийшла на кухню і довго дивилася на нього, але він навіть не підморгував. "Мабуть, сьогодні вже пізно, тому він мовчить",— вирішила Настуня і сама розстелила своє ліжечко.

Уранці Настя пішла в магазин, адже мамі не треба вставати. Вона весь час чекала, що лісовик ось-ось обізветься до неї, але той уперто мовчав, і якби мамі не легшало від чаю з зачарованої чашки, то дівчинка, мабуть, подумала б, що вся та вчорашня розмова їй примарилася.

Але все-таки про які справи чарівничок не встиг сказати? Може, підмести в кімнатах? Адже не годиться, щоб Новий рік — і неметена хата.

Настуня взялась за роботу. Вона витерла пилюку, склеїла розкидані книги, полила вазони. День минув швидко-швидко, і не було часу чекати, щоб дідусь-лісовик продовжив обірвану розмову.

Тільки коли ввечері дівчинка поралась на кухні, їй здалося, що він задоволено посміхнувся.

І ось настав останній день старого року. Сьогодні до всіх приходить свято, всюди засвічуються ялинки... І в Настуні засвітиться, аякже! їхній сусід допоміг занести ялинку з балкона, встановив її в хрестовині. А вже скляні кульки, гірлянди Настя розвісить і сама. Вона й свого лісовичка почепила на лапатій гілці.

Коли звечоріло, дівчинка накрила стіл білою скатертиною, ввімкнула електричні лампочки, і в хаті стало зовсім по-святковому!

Тут у двері подзвонили. Настуня кинулась відчиняти, аж то — тато! Повернувся з відрядження.

— З Новим роком! — підхопив він Настуню на руки.— Як ви тут з мамою?

— Добре,— сказала Настя.— Тільки мама трошки прихворіла.

— Ні, я вже здорова! Доня мене вилікувала,— засміялася мама. Вона тримала в руці блакитну чашку, з якої щойно допила чай.

Потім усі троє сиділи за святковим столом, Настуня ласувала мандаринками, хурмою, солодким ізюмом та іншими гостинцями з Кавказу. За синіми вечоровими вікнами тихо падав новорічний сніг, а в хаті ялинка пахла живицею, сяяла жовтими, рожевими, блакитними вогнями, і серед тих веселих вогників знай похитувався на гілці дідусь-лісовичок. "Якщо свято когось обминає, його треба зробити самим",— говорили його хитро примружені очі.